

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד

מס' 14/15
מס' 14/15

מס' 14/15
מס' 14/15
מס' 14/15

מחלקה

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה - סדרה ב - פרוטוקול מס'
מוזה פנימי:
מזהה פריט: 000drqv
כתובת: 2-109-3-6-7
תאריך הדפסה: 12/07/2016
9746/15-ג

ועדת חקירה במלכותית בענין פרישת
העלמות של ילדים מבין עולי תימן
בשנים 1948-1959

תיק מס' 14/15
מס' 14/15

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 6/12/95

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

העד: מר שמעון מליחי.

היו"ר: אני פותח את דיוני הועדה היום 6/12/95, והעד הראשון הוא מר שמעון מליחי בתיק 318/95.
 מר מליחי אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.
 טוב, אני רוצה רק שאלה מיקדמית, אני לא ראיתי שאתה כותב פה אם אתם באתם מתימן?

העד: אמת.

היו"ר: ושיכנו אתכם במחנה ראש העין?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 6 בדצמבר 1995

העד: אמת ויציב.

היו"ר: מה זה ראשית תיבות בי"ע, זה בית עולים?

העד: בית עולים.

היו"ר: אהה.. אז הגעתם, איתך הגיעו אשתך

העד: והורי

היו"ר: אבל בעיקר אשתך וילדה

העד: לא, אישתי ילדה את הילדה בראש העין.

היו"ר: אה.. "בחודש ספטמבר אישתי ילדה את ביתנו" באוהל?

העד: כן.

היו"ר: וזה היה בין ספטמבר לאוקטובר '49?

העד: נכון.

היו"ר: לאחר כמה עברו ימים האחיות של בית התינוקות?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 6 בדצמבר 1995

העד: אם אני לא טועה, יכול להיות שכתבתי בטעות 10 ימים, אבל זה צריך להיות 10 שבועות. אחרי 10 שבועות באו אחיות והציעו לנו למסור את הילדה, לחדרים מפני שבאוהל יהיה להם קר בחורף. ושכנעו אותנו למרות שהילדה היתה בריאה, שיכנעו אותנו שהילדה כל כך תינוקת, ויהיה לה קשה מאד בחורף, אז שוכנענו, ומסרנו את ביתנו.

כ.ה.קובל: לבית התינוקות?

העד: כן.

היו"ר: יש פה משהו שלא מובן לי. אתה כותב לבית תינוקות של ויצ"ו. של ויצ"ו.

העד: ככה אמרו לנו

היו"ר: בתוך המחנה, שכאילו בית התינוקות הוא של ויצ"ו?

העד: ככה אמרו לנו. שזה בית תינוקות של ויצ"ו.

כ.ה. מימון: אבל זה היה בראש העין ?

העד: בראש העין, ודאי.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 6 בדצמבר 1995

כ.ה.קובל: אז אמרו לכם שזה בית תינוקות של ויצ"ו, כשרצו לקחת אותה לבית התינוקות?

העד: כן. אנחנו לא יודעים, אם זה ויצ"ו, של הסוכנות, של ההסתדרות, אנחנו לא יודעים של מי זה.

היו"ר: כי זו הפעם הראשונה שאנחנו רואים טענה כזו... כי יש לנו הרבה נסיון עם בית התינוקות בראש העין, ואף אחד לא חשב שזה של ויצ"ו.

כ.ה.קובל: אתם ידעתם מה זה ויצ"ו, אז?

העד: לא. אנחנו לא ידענו שום דבר. סך הכל שלושה חודשים בארץ, לא ידענו מה זה.

היו"ר: טוב, אז הסכמתם למסור אותה, והיא היתה בבית התינוקות לעשרה ימים, ואולי למעלה מזה. ומה קרה אחר כך, בבקשה?

העד: הלכתי לבקר אותה, בשעה עשר הלכתי לבקר אותה. ילדה בריאה. לא נותנים להיכנס רק מהחלון אפשר היה לראות אותה. ראיתי אותה בעריסה, ילדה יפה, ילדה בריאה, ואחרי שראיתי אותה חזרתי לאוהל. ישבתי כמובן עם אבי, זכרוננו לברכה, ישבנו ללמוד, ואחרי צהריים שוב הלכתי לבקר אותה, ושוב גם מהחלון רק. לא נותנים כניסה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 6 בדצמבר 1995

אני מתרומם מסתכל על העריסה, העריסה כבר ריקה. איננה. התחלתי להקים צעקות, צעקתי, צעקתי, באו השומרים שמה, תפסו אותי והכניסו אותי לחדרו של המנהל, אם אני לא טועה המנהל קראו לו שמואל בדיחי.

ואז הוא ניסה לדבר על ליבי, באיטיות שלקחו את הילדה לבית חולים בתל אביב, ואני.. אמרתי לו

היו"ר: סליחה, זו היתה ההודעה הראשונה שלקחו אותה לבית חולים?

העד: כן.

היו"ר: מפי בדיחי, במשרד?

העד: במשרד של בדיחי.

היו"ר: בבית התינוקות לא אמרו לך?

העד: בבית התינוקות אמרו לי שלקחו אותה לבית חולים. זהו. זהו. אבל לאן, לאיזה בית חולים, אף אחד לא גילה לי. מה שכן אני צעקתי, קודם כל אין לי אף פרוטה בכיס לנסוע לחפש את ביתי. אז נתנו לי שתיים וחצי לירות, החתימו אותי על תעודת עולה שלי, שתעודת עולה נלקחה על ידי המשטרה, בהקמת הועדה הקודמת שהיתה ב-1968, ועד היום התעודה אפילו לא הוחזרה לי. זה גם מה שכתוב בה, שתיים

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 6 בדצמבר 1995

וחצי לירות, ולא הוחזרה לי התעודה.
 ואז כתבו לי פתק עלי לעלות, לתחנה המרכזית בתל אביב
 ומתחנה מרכזית בתל אביב עליך לשאול באיזה אוטובוס עליך
 להגיע לבית חולים.

כ.ה.קובל: איזה בית חולים?

העד: איכילוב.

היו"ר: איכילוב.

כ.ה. מימון: לא היה איכילוב אז.

העד: לא זוכר מה שקראו לו. זה מה שאני זוכר.

היו"ר: תראה, אנחנו לא ניכנס לפרטים האלה כי הם לא חשובים כל
 כך. אבל הלכת לארבעה בתי חולים?

העד: הלכתי לארבעה בתי חולים, עד שהגעתי לבית תחולים אחרון
 בפתח תקוה, אחת האחיות באה ואמרה לי - אדון מליחי, יכול
 להיות שהבת שלך נפטרה? לא רוצים לגלות לך. אמרתי - אם
 נפטרה, אני רוצה לראות את גופתה. אני רוצה להביא אותה
 לקבר ישראל. אמרה - אולי לא רוצים לגלות לך, להכאיב לך
 ולאשתך. אז אני קיבלתי את זה והלכתי הביתה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 6 בדצמבר 1995

כ.ה. מימון: איפה אמרו לך בבילינסון ?

העד: בפתח תקוה. והלכתי חזרה לאוהל. אני ישבתי שבעה, אשתי לא רצתה לקבל, לשבת שבעה, ובזה הסתיים הענין. בהקמת הועדה של אורי אבנרי שיצא לדרום אמריקה והוא גילה ילדים שחומי עור עם אנשים בהירים יותר, קיבלתי את המכתב הזה שאת תוכנו הראיתי לכם את זה שביתי כאילו נפטרה, ונקברה בחלקה זו וזו, לקחתי את עצמי והלכתי לחפש את המקום הזה, אני לא מצאתי.

כ.ה. מימון: זה בפתח תקוה לא?

העד: ככה הם כותבים לי.

כ.ה. קובל: לא מצאת את החלקה, או לא מצאת את שמה בחלקה, או אין קבר?

העד: לא מצאתי את הקבר, לא מצאתי את שמה, לא מצאתי שום דבר.

היו"ר: תראה, רציתי לשאול אותך. לפי המכתב שקיבלת מהמשטרה, יוצא שאתה היגשת גם בקשה לוועדת בהלול מינקובסקי ב-1978?

כ.ה. קובל: '68.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 6 בדצמבר 1995

העד: נכון.

היו"ר: והופעת או כתבת להם פרטים, או מה...

העד: האמת, אני כבר לא זוכר. כבר לא זוכר, אם הופעתי או לא הופעתי אני כבר לא זוכר.

היו"ר: אבל התשובות של המשטרה היו כנראה מטעם הועדה.

העד: אמת.

היו"ר: אינני יודע אם יש לזה חשיבות, אבל אתה לא מספר שום דבר על אישתך? האם כאשר לקחו את הילדה לבית התינוקות היא לא היתה צריכה ללכת להיניק אותה?

העד: לא. נגמר לה החלב.

היו"ר: ולכן אתה היית זה שהלכת כל פעם?

העד: אמת. לא רק זה אלא אשתי היתה גם חולה. וכל פעם טיפול רפואי, היא למעשה עד היום לא מרגישה טוב, אמנם לא עקב המצב הזה, עקב מצבים אחרים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 6 בדצמבר 1995

היו"ר: לא עקב הלידה הזאת?

העד: לא, לא. תודה לאל הקב"ה חנן אותנו בעוד 9 לידות בריאות, ועוד 3 הפלות, ככה שהיום אני עם 9 ילדים בריאים, שיהיו ילדים, עם 18 נכדים, ואני מזכיר את הבת הזו רק בליל פסח כשכולם מתאספים אצלי בבית לליל הסדר, ואז לפני שאני מתחיל את הקידוש, אני מברך את כולם ומזיל דמעות. ואז הילדים כבר יודעים למה.

"אבא" - הם מאיצים בי - "אבא, תפסיק, אנחנו יודעים למה". אבל אני, סוף סוף דוד המלך עליו השלום אמר - נשכחתי כמת מלב. אבי נפטר זכרוננו לברכה, כבר 11 שנה. חי עד 89. ואז, כמו ששוב, אני חוזר על אותו הפסוק - נשכחתי כמת מלב. אבל חי - אינך יכול לשכוח אותו.

כ.ה. מימון: תגיד, היא היתה הבת הראשונה יונה?

העד: הבת הראשונה.

כ.ה. מימון: ואחרי כמה שנים לא קיבלתם צו גיוס או משהו?

העד: לא, שום דבר.

כ.ה. מימון: לא היה שום קשר עם שום מוסד?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 6 בדצמבר 1995

העד: לא, רק כשעלינו למושב ג'ורה

כ.ה. מימון: כן, אורה

העד: זה היום נקרא אורה, נתנו לנו את הציוד שלה, אתהמיטה את המזרון, את הכוס את הכפית

כ.ה. מימון: כאילו היא חיה.

העד: אנחנו לא קיבלנו את זה, אשתי לא רצתה לקבל את זה. אמרה אני לא רוצה לקבל דברים שלא שיוכים לי, אלא אם כן תתנו את ביתי, אז אני אקבל את הדברים.

היו"ר: יש לכם עוד שאלות?
 טוב, תודה רבה.

העד שאול דלל

היו"ר: העד הבא שאול דלל בתיק 316/95. אתה שאול?

העד: כן.

היו"ר: אז אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת, ורק את האמת. אני מתאר לי שמה שתאמר זה מפי ההורים שלך, האמא?